

nært. Det er naturligvis rigtigt, men jeg ser ingen Ulykke deri. Jeg synes netop, det maa være saadan, at Stat og Kommuner, offentlige Institutioner i det hele, bør være indrettede paa at kunne afbøde Arbejdsløshedskrisers Virkning ved, at de har Arbejder i Beredskab, som kan bringes til Udførelse i saadanne Situationer som den, vi nu er inde i. Det vil i alt Fald være klogt og rigtigt, at Stat og Kommuner og offentlige Institutioner holder sig dette for Øje og lægger Forholdene saaledes til Rette, at de, netop naar Arbejdsløsheden sætter ind, er i Stand til at byde paa noget, der kan modvirke den og hindre dens Stigning.

Jeg skal nu gaa over til at se paa Lovforslagets enkelte Bestemmelser. Indholdet af disse Bestemmelser slutter sig jo nøje til den Indstilling, der er afgivet af Socialministeriets Arbejdsudvalg, et Udvalg, der repræsenterer saavel Arbejdere som Arbejdsgivere og ogsaa repræsenterer meget forskellige Anskuelser i politisk Henseende. Ærede Medlemmer vil af den Betænkning, som er omdelt, have set, at de Udtalelser, der fremkommer fra Udvalgets Side, er Udtryk for en saa nogenlunde enig Opfattelse af, hvad der bør gøres, og denne Enighed har den højtærede Socialminister ladet være bestemmende ogsaa for sig ved Lovforslagets Udarbejdelse. Jeg tror, det er klogt og rigtigt, idet jeg gaar ud fra, at Hensigten dermed netop har været paa Forhaand at tilrettelægge Forholdene saadan, at Lovforslaget kunde faa, som jeg begyndte med at sige, en let Gang gennem Rigsdagen, saa at det snarest muligt kunde blive Lov og man snarest muligt ude omkring kunde tage fat paa at udnytte det Tilbud, som her er fremsat.

I Lovforslagets § 1 staar der, at der til Arbejder, der iværksættes af Statsinstitutioner, Kommuner eller private Institutioner, som nyder offentlig Støtte, i Tiden fra Lovens Ikrafttræden og indtil 15. Maj næste Aar kan ydes et Tilskud, for saa vidt de iværksættes netop med det Formaal at modvirke Arbejdsløshed. I § 2 er det nærmere udformet, hvorledes Tilskuddene tænkes fordelt. Det foreslaas, at der af Statskassen til Socialministerens Raadighed stilles et Beløb af indtil 1 Mill. Kr. til Statsinstitutioner og indtil 2 Mill. Kr. til Kommuner eller private Institutioner, der nyder offentlig Støtte. Tilskuddene skal bevilges af Socialministeren efter Indstilling af et lille Udvalg paa 3 Medlemmer, hvoraf Socialministeren vælger Formanden og Erhvervsministeren og Finansministeren hver et Medlem. Dette Udvalg skal behandle

de Ansøgninger om Tilskud, der kommer ind. For at lægge Vægt paa, at det er Arbejder, som iværksættes netop for at imødegaa Arbejdsløsheden, beregnes Tilskuddet pr. Arbejdsdag. Det fastsættes ikke efter, hvad et Arbejde i og for sig koster, men efter det Antal Arbejdsdage, som ved dette Arbejdes Iværksættelse kan præsteres, og det, synes jeg, er ganske rigtigt. Der er sat som Regel, at Tilskuddet ikke maa andrage over 2 Kr. pr. Arbejdsdag, men der er dog aabnet Adgang til, at der i visse Tilfælde, hvor Materialerne er af dansk Oprindelse, og hvor man altsaa kan sige, at der ved dette Arbejdes Iværksættelse indirekte tilføres ogsaa andre Virksomheder en Støtte, kan ydes et noget større Beløb pr. Arbejdsdag, dog saadan, at man ikke kommer udover 3 Kr. Jeg har nok set, at der i Udvalgets Betænkning er peget paa, at man kunde tænke sig at gaa ogsaa udover de 3 Kr. Der kan maaske ogsaa være mange Forhold, der kunde tale for noget saadant, men Hovedvægten er jo lagt paa, at man kommer til at gavne de flest mulige, og jeg tror ogsaa, at det ude omkring, hvor man skal overveje sine Forslag og Ansøgninger paa Grundlag af det her foreliggende Lovforslag, vil være af Værdi, at man af selve Lovens Indhold nøjagtigt forud ved, hvad man vil kunne regne med.

I § 3 er der foreslaaet, at efter Indstilling af Socialministeren kan der af Finansministeren ydes Kommuner og private Institutioner, der nyder offentlig Støtte, Laan. Det vil ses af de Besvarelser, som foreligger i det righoldige Materiale, der er tilvejebragt gennem Socialministeriets Arbejdsudvalg, at der er en Række Opgaver, som der meget vel kan tages fat paa, men man ser ogsaa adskillige Steder, at en af Aarsagerne eller Hovedaarsagen til, at man ikke er gaaet i Lag med Opgaverne, er den, at man mangler Midler. De i § 3 indeholdte Bestemmelser gaar ud paa, at man indenfor en Grænse af 8 Mill. Kr. skulde kunne tilbyde Kommuner til Iværksættelse af saadanne Arbejder Laan paa rimelige Vilkaar og til en Rente af $5\frac{1}{2}$ pCt.

Endelig er der i § 4 foreslaaet en Bemyndigelse for Ministeren for offentlige Arbejder til efter Samraad med Socialministeren og med Tilslutning af Rigsdagens Finansudvalg indenfor det i § 1 nævnte Tidsrum at bringe saadanne Arbejder til Udførelse, hvortil der endnu ikke foreligger Finanslovsbevilling, men som er af en saadan Beskaffenhed og saaledes forberedt, at de helt eller hovedsagelig kan tilendebringes indenfor fornævnte Tidsrum. Som